

Mit navn er Thomas Klinkby. Du lytter til nationens marit, en true crime-podcast om sager, der rammer og lammer en befolkning, fordi de er så bizarre eller på andre måder umulige at ryste af sig. Sådan en tag er drabet på 16-årige Marianne Fratstra i Holland i 1999, som i begyndelsen virker tæt på en opklaring. Men sagen går kold.

Og først 13 år efter opstår en ny mulighed, som leder politiet på rette vej. Og det er en helt anden gærningsmand, at de havde regnet med.

Marianne kigger på sit ur. Tiden går så uendelig langsomt, når man er på arbejde, men heller vil holde fri og køse med sin kæreste. Det er fredag, og fåret bobler ind i hende.

Om lidt får hun fri, og så skal hun mødes med kæresten, og sammen med alle vennerne skal de være fulde og danset til den lyse morgen i den årlige hyldes til dronningen.

Den 30. april er dronningsdag, og den ene dag om året, hvor samtlige holdene og maler hård uranse og tager ud for at mødes og fæste sammen.

Og altså også i Kulum, i den nordeligste del af Holland, hvor Marianne bor.

Marianne har allerede jakken på, da klokken slår 17, og hun vinker hurtigt forvælte til sine kollegaer i supermarkedet.

Gledelig dronningsdag råber kollegaerne tilbage.

Udenfor holder Mariannes bror i sin bil som aftalt.

Marianne hopper ind, og de kører sted.

Børn spørger, hvad plænderne er, og Marianne trækker på skulderne.

Først partieser bar, og det efter ligger verden åben.

Vå ind natten tar dem, og siger hun.

En uskyldig udmeldning på en skib med svanger dag.

Marianne bliver sat af ved barren, hvor hun møder sine venner.

Også spændser hendes kæreste ærre.

De køser længe og dybt, og vennerne kan ikke holde sig for at kommentere på det.

Stemningen er høj, og Marianne mærker hurtigt, at vennerne har trukket hele dagen.

De er al samme 16 år, og i 1999 må man godt købe alkohol i Holland, når man er 16.

Den regel har alle vennerne udnyttet også spændser,

og Marianne overvejer et kort øjeblik, om hun årger det.

Men hun er ikke andre planer, så hun vælger hænge på, og der bliver bestilt en ny omgang øl og shots.

Der går ikke lang tid før restløsheden melder sig.

Vennerne har lyst til at lave noget andet end at sidde på partieser bar.

En fortæller om en fest i en lille by, fire kilometer væk.

Det er ikke alle, der gider cykle helt derude, men der er ikke andre forslag, så de bliver enige om at tage sted.

Marianne fortæller, at hun ikke kan komme med, for hun har ikke sin cykel med.

Spændser vil gerne til fest sammen med hende, så han forslår, at de finder en cykel på banegården.

Selvom Marianne ikke burde som det, laver hun sig overtale af Spændsers entusiasme.

De finder en cykel på banegården, som de får brugt op, og hele vennergruppen skynder sig sted før det bliver opdagede.

Den midtaften, luften er klar og frisk, og de mange spierne tulipænmarker er allerede knasende grønne.

Foråret viser sig fra sin bedste side, og vennernes latter trækker en blød stribe gennem landskabet

hele vejen ud til festen.

Der er allerede mange mennesker til festen, og de fleste er på Mariannes alder, og de er lige så fulde som Mariannes venner.

Alle vil fester og danse, og Marianne prøver at følge med så godt hun kan.

Hun lægger mærke til, at nogle af de unge mænd fra det nærliggende asylcenter også er til festen.

Det er ikke så ofte, at sygdanserne deltager i sociale aktiviteter, men Marianne synes det godt, at de møder hinanden.

Særlig fordi af stemningen mellem de lokale og asylansøerne ikke altid er lige god.

Marianne danser med Spændsers, men han er blevet alt for fuld, og han er ikke så engageret i dansen.

Han spørger, om ikke de skal finde de andre, men Marianne bliver trossig og vil heller danse.

Spændsers trækker på skuldrene og stammer over til de andre.

Marianne bliver ved med at danse, nu bare med sig selv.

Hun håber lidt på at Spændsers ser hende.

En fyr på cirka 15 år fra asylcenteret kommer over til hende.

Han spørger, om hun vil danse, men Marianne er ikke interesseret.

Hun vil bare danse for sig selv, hvis ikke med Spændsers.

Fyren bliver stude og spørger igen, men hun ignorerer ham.

Fyren boder sig om at blive overset, og han mangler sig ind til hende for at danse, men Marianne skubber ham væk og råber, at han skal holde sig væk.

Den unge fyr boder sig ikke om at blive afvist.

Med en fingre tegner han en trune streg henover sin hals,

mens han ser på hende med gennembordne øjne.

Marianne synes det er en overdragende reaktion, og hun bliver lidt bange.

Spændsers og de andre har set det lille optrin, og de kommer straks Marianne til undsætning.

Der er et balad i luften, og vennerne er klar til slåskamp, men Marianne stopper dem.

Hun orker ikke slåskamp og unge mænd, der skal poste sig op.

Spændsers er vred og ligeglad.

Han er fast besluttet på at finde fyren og give ham nogle tæsk, men Marianne har fået nok.

Hun går udenfor til sin cykel.

Spændsers følger efter.

De skændes.

Hun gider ikke mere, og vil bare hjem eller et andet sted hen.

Spændsers kan ikke forstå det.

Han vil bare hjælpe hende.

Men Marianne vil ikke have hjælp.

Hun kan godt klare sig selv.

Han tager fat i hendes arm, men det går undt på Marianne.

Hun vrester sig fri af ham, og i vrede hopper hun op på cyklen, og skynder sig af sted.

Spændsers roper efter hende, men hun svarer ham ikke.

Hun cykler bare så hurtigt hun kan, ned af gaden, forbi markerne,

og ud i natten.
En nat, der skal blive Marianne siste.
Dagen efter ringer telefonen hjemme hos Mariannes bedste,
Veninde Arfi.
Det er Mariannes far, der er i telefonen.
Han vil vide, om Marianne har sovet hos hende.
Veninden ved med det samme, at noget er helt galt.
Der må være skit noget.
Marianne ville aldrig gå ud på egen hånd.
Desuden er hun bange formørket.
Faren er også bekymret.
Han vil vide, hvad der skete om aften,
og Veninde fortæller, hvad hun ved.
Det efterligger hende.
Faren vil ringe til politiet med det samme,
og mellem Mariannes savnet.
Arfi beslutter sig for, sammen med sin kærester,
sin bror, at køre ud og lege efter Marianne i brorns bil.
De kører direkte hen til landsbyen, hvor festen blev holdt.
Hele vejen kigger de efter hende,
men der er enten at se.
De dregnede den vej, som Marianne cyklede nogle timer forinde,
og fortsætter i et langsomt tempo.
Alle tre kigger ud af vinduerne,
men der er ingenting at se.
Ingen Marianne, ingen cykel.
Hun har i hvert fald ikke været udsat for at trafikke uhell,
når Arfi lige har tænket, før hendes øjne fange sat lys glemt.
Hun råber, at bilen skal stoppe.
De skynder sig ud,
og i vejkanterne får de øje på et ret.
Det er meget mærkeligt,
men det er umiddelbart ikke noget med Marianne at gøre,
og de vil egentlig køre videre,
men så er lige vel.
Arfi kigger ud over glasmark.
Arfi kigger ud over glasmarkerne.
Det ser ud som om, at nogen har gået igennem det høje græs.
Arfi får en stærk og ubehagelig følelse i kroppen,
og hun begynder straks at gå i samme retning som sporne.
Kæresten og borgeren følger med.
Hjemme hos Mariannes familie ankommer politiet.
De vil tage rapport og begynde at lede efter Marianne,
men de er nok ikke langt i sin elementet,

før den ene betjens mobiltelefon ringer.
Det er stationen, de har modtaget et opkald for Arfi.
Hun har fundet Marianne.
Det ser ikke godt ud.
Betjentene skal køre ud til Arfi med det samme,
og Mariannes brugere og far følger med.
Det er et grusomt syn, der møder dem.
Midt ude i glasmarken, skult fra vejen,
ligger hun på sin mage.
Hun er nøgn, søbet ind i blod,
og rundt om hendes altid og hendes behov.
Kroppen bærer ikke umiddelbart tegn på sorg,
da betjenten forsigtigt løfter Mariannes hoved,
bliver det tydeligt, hvor blodet stammer fra.
Hentals er skåret over.
For familien er der største frugt blevet til virkelighed.
Der er søde lattermilie-datter er blevet redet væk fra dem.
Marianne vil aldrig vokse op,
og oplevede et fuld liv med stor kærlighed,
et godt job i dejlig hjem,
og se sine egne smukke lattermiliebørn vokse op.
For politiet er sagen om den forsvunde pie,
forvandlet til en drabsag,
en særlig voldsomt gærningsmand,
at dømme ud fra det meget blodige gærningstedet.
Familien og vennerne hjælpes hjem,
og politieteknikere påbegynder det grundige arbejde,
med at sikre gærningstedet for at mulige spor og bevise.
Sporne gennem græset, som AFI-opdagede,
er selvfølgelig af stor interesse,
og politiet kan hurtigt konkludere, at de stammer fra cykler.
Man kan se, at to cykler er ankommet,
men kun én har forlagt gærningstedet.
Udover Mariannes cykel og tøj,
finder politiet også en lejter.
Mariannes døde krop transporteres til obduktion hos rettsmedicineren,
hvor den grundige undersøgelse tegnet billede,
en særlig hårdhendet voldtekt,
hvor gærningsmanden på ingen måde har holdt sig tilbage.
De kan se, at gærningsmanden har forsigt at kvele Marianne med behoven,
men da det ikke er lykkedes,
har han skådet halsnår på hende,
ikke bare én, men tre gange.
Rettsmedicineren finder dessuden sædrester,

[Transcript] Nationens mareridt / En kold sag opklares

der muligvis stammer fra gærningsmanden,
og sædnesændes til DNA-analysat med det samme.
Hvis sædnes stammer fra gærningsmanden,
er det muligt at få en meget klar DNA-profil på ham.
Hvis en gærningsmand der før har været i kontakt med politiet,
hvad det ofte er,
vil DNA-profilen formentlig finde et match allerede i systemet.
Det burde altså være lige til.
Men hvis gærningsmanden ikke er kendt af politiet,
hvordan skal de så finde frem til den rigtige gærningsmand?
Ingen er tvunget til at afgive DNA-probet til politiet,
så enten må gærningsmanden afgive en frivillig prøve,
eller også skal politiet anholde og sætte ham først,
hvis de kan finde ham,
vil det vise sig ikke at være så lige til.
I de fleste trapsager kender ofret sin gærningsmand.
Ofte er det kæresten, ægteemanden eller ekskæresten,
der har gjort det, som regel efter et skænneri.
Den tilkaldte efterforskår går straks i gang med at sammenstyre
Mariannes aften ud fra vidende beretningerne.
Der er heldigvis en del at gå efter,
og efterforskåren fokuserer i først omgang
på spændt samarbejde,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og du har været en del af det,
og det har været en del af det,
og der har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
og det har været en del af det,
De har til synlædende indtid af skjule, og det tyder altså på, at gerningsmanden skal findes uden for
Marianne's nærmeste omgangskris.
Men Morton skal næppe findes uden for det lokale samfund. Leidøren, der blev fundet på

gerningstedet, begger samme DNA som seden, og tilhører altså gerningsmanden. Den stammer fra en lokalbutik, vil det pege på, at gerningsmanden er fra området. Rygterne løber hurtigt blandt de lokale, og snart ved alle, hvad der er sket. Frygten breder sammen med Lyneshast. Det lille trygge lokalsamfund, hvor alle kender alle, har åbenbart en mor der gårende rundt. Der går heller ikke lang tid for at rygtes medende puster endnu mere til illen. Asylcenteret ligger jo tæt ved landsbyen. Det må være én derfra med deres erfaringer med krig og vold og alt den slags. Halsugning er vel også en typisk tradition for sådan nogle, begynder de at sige. Snart rettes alles øjne og vrede mod asylcenteret. Også politiet retter nu deres fokus derhen. I løbet af de næste dage afhører politiet endnu flere vidner. Efter forskeren hører om episodeen med den 15-årige asylansøger til festen ham som lede Halshugningstøjne til Majene. Truslen var ret voldsom, særligt at det kun handlede om en afvisning på et dansigull. Men mindre da Loméa i afvisningen, eksempelvis hvis de havde haft en forudgående relation. Den 15-årige bliver hurtigt en ny hovedmistænkt, og politiet henter ham på asylcenteret til afhøring. Den 15-årige nægter og er noget med drabbet at gøre, og invilerer med det samme i at afgive en DNA-prøve. Den 7. maj afhører sin mars i tavshed til ære for Majene, hvorop mod 20.000 mennesker deltar. Efter marsen tales der igen om asylcenteret, og vrede en bobler i lokalbefolkningen. På grund af spændingerne opbrustes sikkerheden på asylcenteret, hvilket er en god idé, for allerede dagen efter samles en masse af de lokale asylcenteret, og det eskalerer til noget, der ligner et oprør. Framedhæret har taget ophold i de bekymret forældre og lokale borger, og det hele udvikler sig ekspositivt. Pludselig kastes mulig togkøktels mod asylcenteret i vredet. Politiet må række ud i kampuniformer for at dæmpe urulighederne. Mens Folkedomstolen raser, har politieteknikere haft travlt med at analysere de mange DNA-prøver. Resultaterne fra DNA-prøverne kommer tilbage, og der er ikke et match. Verken Kæresten Spencer eller andre i Majenes nære familie- og vennekreds. Og heller ikke den 15. årige asylansøger. Sideløbne modtager politiet flere meldinger, og men mann, der er set vandret i området på den pågældende aften. Det bliver hurtigt klart for politiet, at der taler om en mentalt ustabil mand, der er kendt for at være uteregnelig. Mandens kollegere kan desuden fortælle, at manden i dagene efterdrappet ikke er sig selv, og den tilmede eftererede udsavn har gjort noget voldsomt og fortalt. Manden bliver anholdt, og i sin afhøjring forklager han, at han havde lyst til at gå en tur ud på aftenen, sent efter arbejde, for at klare sine tanker. Efterforskøren vil høre, om manden er gået fra sit arbejde, hvilket er 30 kilometer væk fra gerningstedet og tager mange timer til fods. Det svarer manden, ja til. Han nægter sig dog skyldig i forbrydelsen.

Efterforskøren ser en mulig hovedmis tænkt i ham.

Han psykologiske profiler generelle adfærd den aften peger i hvert fald i hans retning.

Så også han bliver DNA-testet.

Men der er heller ikke et match.

Efterforskøren er nu på barbund, men er ikke parat til at slippe deres opmærksomhed mod asylcenteret.

Den 15-årige, der havde truet Marianne på danske guldet, er kligeret.

Men der bruger mange andre mænd på centeret.

Flere, som man kunne betegne som psykisk ustabile.

En teori begynder at tage form.

Sporne efter cyklerne ved gerningstedet tyder på, at Marianne frivilligt fuldt med ud i marken.

Det ville hun ville kun gøre med en hun kende lyder teorien.

Hvad nu hvis hun i alle henlighed var kærester med en på asylcenteret og at de skulle mødes, men mødet fik en tragisk udgang.

Men dommerkendelse for politiet adgang til asylcenterets adgangsregistreringer.

Det viser sig, at to mennesker har været ud af centeret på gerningstidspunktet.

En 26-årig og 19-årig mand.

Bække mænd venter ikke tilbage til asylcenteret efter deres udgang.

Og har på dette tidspunkt i efterforskningen altså været på flugt i to uger.

Efterforskerne udsender en nationalarrestordre på de to asylansøger.

Samme aften medvirker hovedet efterforskeren i en tv-udsendelse, hvor han fortæller om omklarensarbejdet, om efterlysningen på de to asylansøger.

Efterforskeren bærer befolkningen i Holland og må komme frem med alle oplysninger, da inden kan føde til anholdelsen af de to asylansøger, eller på anden måde opklaringen af det voldsomme mord.

Flere vidner kan efterfølgende fortælle, at de har set de to asylansøger på paradisobar på samme tidspunkt, som Marianne og hendes venner.

Der er altså en sandsynlighed for, at de to asylansøger har set og måske også talt med Marianne på baren.

Måske har de talt om at møde senere, hvilket igen taler ind i efterforskernes teori om, at Marianne kendte sin drabsmand.

Men der er stadigvæk indtidsbor af de to mænd, og selvom efterforskere udsender en internationalarrestordre gennem Interpol,

begynder mulighederne for opklaring at blive mindre og mindre som tiden går.

Folkedomstolen er ikke i tvivl. Det er de to asylansøger på flugt, der står bag. Det må det være.

Et halvt år senere, den 7. oktober 1999, er der en ny demonstration af selskabet, hvor barmesteren forsøger at dempe de vrede deltagerer og det stadig voksne fremadhed i lokalt samfundet.

Men heller ikke barmesteren afstand til at løse spændingerne, og i stedet druknes han i rådne æg og en bølge af burup.

Kort tid efter må tage politiet nytte fra det turkiske politi. De to mænd fra Asylsændret er blevet fundet og anholdt i Istanbul.

Politiet og den opbyggende befolkning følger sig tæt på en opklaring. Men da de to mænds DNA-prøver kommer tilbage,

er der heller ikke her et match med gerningsmandens sed.

[Transcript] Nationens mareridt / En kold sag opklares

Med de nedslående nyheder er efterforskerne efterlatt uden nye beviser, spor eller brobarmistængde.

Den uopklarete sag er faretrønet tæt på at udvikle sig til en såkaldt cold case, en kold sag, hvor politiet ikke er i stand til at komme videre, og derfor må henlægge sagen ind til nye beviser eventuelt dukke op.

Om en gærningsmand på fri fod, en vær efterforskers marit, det vil man for alt i verden undgå.

Den eneste mulighed politiet har, er at i værksætte en indsamling af DNA-prøver for samtlige mennesker i området.

Problemet er bare, at en indsamling i så stor skala efter Hållandslov ikke er mulig.

Politiet har simpelthen ikke tilladelse til det.

Så enten skal loven ændres, eller også skal politiet finde en måde at indskrænke en liste med mulige mistænkte,

som kan anholdes, og dermed indhentes DNA-prøver fra.

Desperationen efter ret færdighed er stor i befolkningen,

og politiet er under et betydeligt press for at finde gærningsmanden.

Men sidste kræmpetrækning går efterforskerne i gang med at udfærdige en liste over mulige mistænkte,

som kan anholdes, og dermed tvinges til at afgive en DNA-prøve.

Listen baseres på tidligere kendte kriminelle for området, tidligere registrerede broer, sexarbejdere, samt mænd, der af forskellige årsager anses for mulige overgræbsmænd.

De venner og bekendte af Marianne, som endnu ikke er blevet testet, kommer også på listen.

Eftersom der værken eksisterer beviser eller vidneudsavn, der peger politiet i en bestemt retning, er listen udført på en baggrund af rent getværk,

hvilket sikrer de kan at stolt øjeblik i politiarbejdet.

Alivell gennemføres anholdelserne i december 1999 går det et halvt år efter drabet på Marianne, og Marianne 150 DNA-prøver indhentes og analyseres.

Desværre bringer det ikke politiet videre, for ingen af prøverne viser et match.

Selvom politiet udvikler en klart profilering, der viser, at gærningsmanden er mellem 25 og 45 år og bor indenfor en radius af 5 km fra gæringsstedet, har de ikke andet at gå efter.

Politiet må offentligt erkende, at de ikke kan komme videre.

Og dermed overgår sagen til politiet's cold case-afdeling, hvor der ikke længere vil være et konstant fokus på sagen.

Alt håb om at opklare sagen og opnå ret færdighed for Marianne, lader til at være ude.

Sagen forbliver kold i mange måneder og mange år.

Alivell er der én mand, der nægter at erkende nederlæde til mutteren.

Den mand er Mariannes far Bagge.

Gennem hele sagens forløb, har han været massivt inkaseret i opklaringen af sin datterstraf.

Han har givet interviewer til TV og til at vise, for at opretholde opmærksomheden på sagen.

I fællesskabet med en kendt hollandske TV-vært og kriminallo, har han gennemgået alle sagens aktør og politiets informationer.

Han nægter at give op, og han fortsætter ufortrøende i hele 13 år, med at påvirke både politi, offentlighed og politikere.

Og Bagges enorme vilisdyrke og stoplige lobbearbejde bærer til sidst frugt.

Den 7. september 2012, mere end 13 år efter drabet, vedtages en ny lov i holland, der tillader indsamling af DNA i store skala, så længe prøverne afgives frivilligt.

Kort tid efter arrangeres et pressemøde, hvor alle mænd, mellem 20 og 45 år fra lokalsamfundet, opfordres til at afgive deres DNA.

Hvis alle mænd inden for demografien melder sig, vil det betyde en DNA-pulje på over 8.000 prøver. Pressemødet vækker en del diskussion, og det er bestemt ikke alle lokale, der er villige med opfordringen.

På den ene side er der spørgsmålet om retssikkerheden, hvis nu politiet behåller DNA-prøverne, og på den anden side er man jo automatisk misstankt, hvis man ikke vil afgive en prøve.

Alivell ender 6.500 mænd med at melde sig, og i de efterfølgende uger har laboratoriet usandsynligt travlt,

med teknikere, der arbejder på årevis for at nå at analysere 400 prøver om ugen.

Selvom lovindringen er et stort fremskridt for politis efterforskning, her sker der alligevel tvivl internt i politiet om det nytter noget.

Hvorfor skulle gerningsmanden selv melde sig med sin DNA?

Det ville være det samme, som har tilstået sine gerninger, hvis han vil tilstå, hvorfor han så ikke allerede gjort dem?

Det er derfor nok en underdrivelse at sige, at politiet bliver overrasket, da det viser sig, at der blandt de mange nye tests er et 100% match.

Endelig, den 8. november 2012 har teknikerne matchet DNA fra gerningsstedet med en person.

Med fuld udrykning sætter politiet retning mod en gård, der ligger 2,5 km fra gerningsstedet.

Ejeren er gården, en familiemand på 45 år, anholdes og bringes ind på stationen til afhøring, hvor han efter kort tid tilstår moret på Majene.

Den 28. marts 2013 begynder retsagen mod manden, Jasper Steringa.

For første gang får offentligheden indblik i alle de grusomme detaljer ved Majene's sidste timer, og de ledelser hun gennemgik.

Politieteknikere fremlægger samtlige beviser og fund, som fortæller en uhyggelig historie om den unge kvinde, der på sin vej hjem fra fest møder en mand, som hun kun har et svagt kendskab til.

Manden får locket Majene væk fra vejen ned over græsset, hvor han voldtager hende, og det efter dreper hende.

Efterfølgende tager manden sin cykel og cykler hjem til sin kone og sine børn, der ligger og sover.

Offentligheden får også historien for gerningsmandens selv, der afhøres i retten af en klæderen.

Jasper Steringa fortæller, at han på dronningestag var hjemme med sin familie, men om aftenen opholdt han sig ud i stallet for at malke kører.

En kog var tæt på at skulle kælve, og derfor var han ekstra opmærksom.

Han fortæller sin kone, at han ville sove i stuen for at kunne være klar i løbet af natten uden at vække de andre.

Seendte ud på aftenen vil han lægge sig, men han kan ikke sove.

Hans tanker flyver rundt, og han kan ikke finde ro.

Han beslutter sig for at cykle en tur.

Normalt ville han i sådan en situation tage på, på del fortæller han, men det var ikke planen den aften.

På vejen for at nøje på Marianne.

Pludselig Ramessan er en stærk drift.

Han får lyst til at være sammen med den unge kvinde.

Han vil eje hende.

Du min, tænker han.

Han får en med ud på græsmarken, hvor han overfæller hende og tror hende med sin folke kniv.

Frygtende for sit liv og uden nogen mulighed for at flygte, gør Marianne som en bærende om og tager altid tøjet af.

Da Steringa har fået afløb for sine drifter, Ramessan er en klarhed over hvad han har gjort, og bliver nu bange for at Marianne vil afsløre ham.

Han begynder at tænke på sin familie og sin børn, og ønsker ikke, at de skal undvære deres far.

Han kan kun se en vej ud af situationen, og det er, at Marianne må dø.

Steringa binder Mariannes behov rundt om hendes hals i et forsøg på at kvele hende, men Marianne kæmper imod, og Steringa må opgive.

I stedet tager han sin folke kniv og sker Mariannes hals over i et snit.

Her afbrudder Dommen ham, og retter Steringa i hans fremstilling. Det var ikke bare én gang Steringa skar.

Det var tre gange han skar Mariannes hals over.

Det var altså ikke et øjeblikst desperation, men en overlagt handling uden snert af medførelse.

Inden Steringa forlader vidneskranken, vil Dommen også høre, hvorfor Steringa meldte sig selv til denne samlingen.

Steringa fortæller, at han længe har ønsket at melde sig selv, men hver gang tænkte han på sin børn, og hvad der ville overgå dem, hvis han blev dømt.

Da den store DNA-insamling blev meldt ud, visste han, at løbet var kørt.

Steringa har boet i området i mange år, siden han befordt.

Det samme har hans brødre, og han visste, at de ville melde sig, og at politiet ud fra deres DNA ville kunne spurgte sig frem til ham.

Det var altså bare et spørgsmål om tid.

Den 19. april 2013 falder Dommen. Steringa dømmes til 18 års fængsel for overlagt mord på Majane Fadstra.

Majanes far, Bauge Fadstra, modtog efterfølgende en hedspris for sit utrettelige lobbyarbejde, da ikke kun var medvirkende til at finde den skyldige fordrettet på hans egen data, men som kommer til at hjælpe mange andre efterlatte i akten på retfærdighed.

Bauge Fadstra arbejder fortsat den dag i dag, utretteligt for retfærdighed for drabsoffer i Holland.

Du har lyttet til nationsmagret, men nu skrev der Johan K. Jensen, redigering lyd og musik af Gustav Niport, serierne produceret af Body Body,

du har lyttet til nationsmagret, men nu skrev der Johan K. Jensen, redigering lyd og musik af Gustav Niport, serierne produceret af Body Body for Ali.

Du har lyttet til en podcast for Ali. Find endnu flere artikler, podcast og videoer i din Ali-app.